

Verbouwen hoort bij het Slait'nhoes-sfeertje

Sommige mensen blijven aan het verbouwen. Altijd maar timmeren, stenen biken, metselen; het schiet niet op lijkt het wel. Neem Geert Nieuwenhuis uit Onstwedde. Al tweeëntwintig jaar woont hij in een verbouwde boerderij en nog steeds is de man aan het bouwen. Grote stapels gebikte stenen staan in de tuin en binnen, in een hoekje van de woning, is hij bezig met oude kozijnen, gemetselde muurtjes. Op zich is zo'n nijver mannetje niets bijzonders. Overall in het land vind je van die eeuwige doe-het-zelvers die er een soort van levenstaak van maken om steeds maar weer te vertimmeren. Niet Geert. Die heeft een andere levenstaak. Zijn museum. Hij timmert, metselt, verzamelt oude voorwerpen, maakt klompen, maait de tuin, vertelt sappige verhalen: kortom, de man is museumdirecteur. En dat eeuwige verbouwen van hem? Het klinkt gek, maar het hoort gewoon bij het sfeertje van zijn prachtige saksische boerderij aan de Hörn in Onstwedde.

Geert kocht het eeuwenoude pand vierentwintig jaar geleden en was toen in het bezit van een bouwval, een onbewoonbaar verklaarde woning, een boerderij die zo in een bult kon zakken. Maar Geert Nieuwenhuis was er gelukkig



■ De door Geert Nieuwenhuis eigenhandig herbouwde museumboerderij en theeschenkerij.

mee. Na twee jaar geduldig wachten kreeg hij van de gemeente vergunning om te verbouwen en toen begon die klus waaraan maar geen einde lijkt te komen. De hele zaak ging om, inclusief de typerende ankergebinten. Langzaam maar zeker verrees de boerderij zoals die vroeger was en begon hij er zijn enorme verzameling oudheden in uit te stallen. Want dat was wat hij er van wilde maken: een museum en restaurant. Een unieke combinatie eigenlijk. Want de bezoeker die een kopje koffie komt drinken in het 'Slait'n hoes' zit midden tussen een gi-

gantische hoeveelheid oude spullen. Naast, achter, voor en boven hem bevinden zich gebruiksvoorwerpen van huishoudens en boerderijen, en gereedschappen van allerlei verschillende handwerkslieden. Bossen gedroogde planten, aardewerken potten, tientallen 'houtjes', kasten vol met kleine zeer waardevolle oudheden. Van oude schroevendraaiers tot sigarenplankjes. Op het eerste gezicht denkt de bezoeker, die hier en daar tussen de spullen moet door laveren of bukkend langs de tafels moet lopen, dat het één grote chaos is. Honderden, misschien wel

duizenden dingetjes ademen de tijd van vroeger. Geen keurig verzorgde dingetjes, nee, je ziet dat er vroeger hard mee gewerkt is. Je komt ogen te kort om alles te bekijken en te ontdekken. Ja, het is inderdaad een ontdekkingsreis die je maakt. En die reis wordt gedurig langer, omdat veel bezoekers oude spulletje aan het museum met die vreemde naam schenken. Een naam die te danken is aan de dikke takken die de boeren vroeger op de hanebalken legden om het hooi en koren te bewaren.

Kijk, en daar helpt Geert een handje aan mee. "Ik vertel de mensen allerlei spreekwoorden en gezegden. Ik heb daar een verhaal van gemaakt en al vertellend lopen we langs de spulletjes. Van elk spreekwoord ontdekt men het ontstaan en zo kan ik mijn spulletjes laten zien." Als er een klein potje met grote oren schoongemaakt moet worden, moet die ook op dezelfde plaats worden teruggezet, anders klopt het verhaal niet meer. Ook beoefent Nieuwenhuis het zandstrooien. "Dat wordt over de hele wereld gedaan, behalve de Eskimo's. Die hebben alleen maar sneeuw." Terwijl hij strooit en de meest fantastische figuren ontwerpt, vervolgt hij weer zijn verhaal.

De boerderij is in trek. In de grote zaal treden de laatste ja-

ren regelmatig zangers en vertellers op. Wia Buze is een geziene gast, net als Alex Vissering, het duo Karst. Verschillende shantykoren treden op, er worden kerstdiners gehouden, Jaap Nienhuis komt af en toe. Geert Nieuwenhuis heeft een compleet cultureel programma opgesteld waarin de Groninger artiest en schrijver centraal staat. Maar ook voor bruiloften en partijen stelt Nieuwenhuis zijn museum open.

Op dit moment legt Geert, van huis uit timmerman, de laatste hand aan een toiletgroep. "Zodra die klaar is, ga ik hiernaast een schuur bouwen van honderdzeventig vierkante meter. Daar komen de spullen in die nu nog ergens opgeborgen liggen. Ik heb hem zo vol." Een eigenzinnige man, Geert Nieuwenhuis en het museum past precies bij hem. Hij heeft ervoor moeten ploeteren, maar nu staat er dan ook iets moois, waar menigeen uren kan genieten, al was het alleen al van de verhalen van Geert. Maar dan moet je wel een beetje eelt op de ziel hebben, want zijn vertellingen zijn niet voor de poes. "Op het scherp van de snede," zoals hij zelf zegt. Maar hij leert. "Zodra ik merk dat het niet gewaardeerd wordt, dik ik het niet meer zo aan."